

Ας πάμε πιο πέρα... (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αναφέρεται στο Γεροντικό ότι ρώτησαν κάποιοι μοναχοί τον αββά Ηλία, στην Αίγυπτο, ποια γνώμη έχει για τον αββά Αγάθωνα, επειδή είχε όνομα καλού αββά. Κι ο γέροντας τους είπε:

-Ανάλογα με τη γενιά του καλός είναι.

Τότε τον ρώτησαν:

-Ανάλογα με τους παλιούς τι είναι;

Εκείνος αποκρίθηκε:

-Σας είπα ότι ανάλογα με τη γενιά του καλός είναι. Σε σχέση όμως με τους παλιούς, εγώ έχω γνωρίσει άνθρωπο στη Σκήτη που μπορούσε να σταματήσει τον ήλιο στον ουρανό όπως ο Ιησούς του Ναυή.

Ο πιο πάνω διάλογος παραπέμπει στην πνευματική κατάσταση της εγρήγορσης και ανάπτυξης. Υπάρχουν άνθρωποι που σταμάτησαν κάποιες αμαρτίες που τους ταλαιπωρούσαν ψυχικά ή που σταθεροποιήθηκαν σε κάποιες αρετές και πνευματικά μέσα, όπως π.χ. τον εκκλησιασμό, την προσευχή, τη νηστεία, κ.ά. Συγκρίνοντας, δηλαδή, τον εαυτό τους με την προηγούμενη ζωή που έκαναν, τον βρίσκουν καλύτερο. Αυτό είναι φυσικό και αναμενόμενο, όταν υπάρξει μετάνοια

και απόφαση για νέα ζωή με βάση το Ευαγγέλιο.

Το πρόβλημα βρίσκεται στην επανάπαυση και στην επανάληψη. Επειδή υπάρχει αλλαγή που φαίνεται, εύκολα μπορεί να θεωρηθεί αρκετή αυτή η αλλαγή, ώστε να κινδυνεύει η ζωή μας από ρουτίνα, αυτάρκεια, ακηδία, επανάπαυση.

Είναι αναγκαίο να συνειδητοποιήσουμε το γεγονός ότι η πνευματική ζωή είναι πορεία. Γι' αυτό άλλωστε, μπορεί να έχει εφαρμογή το «έσονται οι έσχατοι πρώτοι κι οι πρώτοι έσχατοι». Αλλά και ότι αυτή η πορεία κρύβει άλλες χαρές κι άλλες εμπειρίες, που αποκαλύπτονται καθώς προχωρούμε με την επιθυμία να γνωρίσουμε και να ζήσουμε άλλες πτυχές της.

Η σύγκριση με το αμαρτωλό παρελθόν μπορεί να χρειάζεται ως προφύλαξη από την απογοήτευση που ελλοχεύει στην επανάληψη των ιδίων σφαλμάτων. Δεν βοηθά όμως όταν χρησιμοποιείται για να δικαιολογήσουμε τη στασιμότητά μας.

Ξέρουμε, από την εμπειρία της ζωής, ότι, μόνο αν αφήσουμε κάτι που μας δίνει ανάπαυση και ασφάλεια, μπορούμε να γευτούμε κάτι άλλο ανώτερο. Η πνευματική ζωή έχει πολλές τέτοιες ευκαιρίες, για όποιον θέλει να αναπτύσσεται και να πορεύεται.

Ασφαλώς η εποχή μας δεν αντέχει σε σωματικές ασκήσεις και ταλαιπωρίες όσο η προηγούμενη και η προηγούμενη από την προ-προηγούμενη. Το ζητούμενο δεν είναι ν' ασκηθούμε με τον ίδιο τρόπο που ασκούσαν οι πριν από εμάς, αλλά να ποθήσουμε να πάμε πιο πέρα, να ζήσουμε το Θεό στην καρδιά μας πιο πολύ, να συνδεθούμε μαζί Του και με τους συνανθρώπους μας πιο στενά.

Τότε θα έχει η ζωή μας νόημα και η καρδιά μας θα γεμίσει χαρά. Γιατί θα

πορευόμαστε με ενδιαφέρον και θα «βαδίζομεν από δόξα σε δόξα» (Β΄ Κορ. 3,18)